

Stanovská, Sylvie (editor)

Milostný nářek

In: Stanovská, Sylvie; Kern, Manfred. *Staročeské a německé milostné básnictví vrcholného středověku*. Vyd. 1. Brno: Masarykova univerzita, 2013, pp. [29]-39

ISBN 9788021063426

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128482>

Access Date: 25. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

TEXTY

I. Milostný nářek

I.1

Ach, toť sem smutný i pracný

- I Ach, toť sem smutný i pracný
i nevzácný
v cizém kraji!
Dalekoť sem v neznámosti,
5 v nemilosti
túhú lkaji.
Ro. Kudyžt' sě koli obráci,
tuť sem v práci,
až sě bojím.
- 10 Mnohýt mluví, jakštoť ráčí;
bez rozpači
srdce kojím.
- II V. Bych byl dále nežlit' mnoho,
vždy dle toho
chci pomnieti.
Ve dne v noci křičím k Bohu,
5 jenž nemohu
přiezni jmieti.
Ro. Snadnoť paní spraví vinu
v tu hodinu,
když chtie jieti.
Sžěl sě toho Hospodinu!
- 10 Pro nevinu
jmiech vzieti i trpěti.
- III V. Však žet' zlým zlost nespomóz,
vieceť Bóh móž
cuzím dáti.
Synu boží milostivý,
vieš, kto křivý,
rač to znáti.

I.2

Tajná žalost

- I Tajná žalost při mně bydlí,
kdyžt' mi jie nelžě vídati.
Zleť bude, ačt' sě to prodlí,
nebudu-l' u nie bývati.
- 5 Ro. Bych pobyl u nie do roka,
zbyl bych smutka i všie nůžě,
Ro. netbal bych na zlěho soka,
nechajžt' bydlí, ktož chce, v túžě.
- II V. Nepaměti, tět sě lekám,
byť mne ke škodě netáhla.
V. Rač pomnieti, za toť prosím:
tys mocně v mé srdce sáhla.
- 5 Ro. Jáť pomním jedinké slovo,
toť mi přišlo k utěšení;
Ro. za sto let v mém srdci novo,
potom do mého skončenie.
- III V. Srdceť sě nemož děliti;
kdežt' jest, tuť jest vši silú.
V. Pěkná, rač ustavična býti,
ač chceš slúti věrnú milú.
- 5 Ro. S šěrym očkem sokolíku,
tobět sem v tvú službu poddán.
Ro. Najmilejší andělíku,
ty si mého srdéčka pán.

I.3

Ach, srdéčko

I Ach, srdéčko, teprv zvieš,
coť jest přetěžké vzdychánie.
Komu svú žalost povieš,
když mé milé při mně nenie?

5 Ro. Já sem se smutný těšil
a řka: „Tu ti viera prospěje“,
A. i mú sem službu naložil.
Nešťastnémuť se zle děje.

II V. Ach, toť nesnadno přide
mému srdci mysl veselé.
Již jest tomu dávná chvíle,
jakž smutno srdéčko v těle.

5 Ro. Doňadž bylo libo jí,
mieval sem mnoho radostí.
A. Po kom mi zkázati jí,
žeť bydlím v těžké žalosti?

III V. Ach, bohdá-liť dočekám
ot Boha takého času,
byť mi bylo slóvce milé
slýchati z jejieho hlasu?

5 Ro. Anať tomu ráda jest,
ktož, věrný, chválí jejie čest.
Nevěrný, tys má prorada,
protoť mé srdce smutno jest.

I.4

Ach, toť těžkú žalost jmám

I Ach, toť těžkú žalost jmám,
žeť tebe nečasto vídám,
než tůhú lkám,
toť jmám za utěšenie.
5 Toť mi zlí lidé činie,
žeť mě tak bezprávně vinie.
Jázt' mám nynie
nemilost krásné panie.
Ro. Všakt' jiež chci s vierú přieti,
10 sobě za milú jmieti,
zať dá viery užiti,
nedát' déle slůžiti.

II Byť mi ráčila přieti,
chtěl bych za to, smutný, vzieti
ani jmieti
ciesařstvie na tom světě.
5 Já svú myslcí namále
sáhl bych nade vše krále,
tvú čest chvále,
žeť nikdiež kraššie nenie.
Ro. Dóstožnat' jest chválenie
10 nade vše panny, panie.
Vieru nehanba za ni,
za tak přěkrásnú paní.

III Hladkýť mi najviev škodí,
kdežť móž, smutekť mi přivodí
i otvodí
mému srdci veselé.
5 By sě ten bral za moře –
tiemť bych, smutný, pozbyl hořě
nynie vskóřě –,
nemohl za sě prospěti,
Ro. byl tam králem žoldánem
10 nebo najvěčším pánem
i jměl tam, což chtě, jmajě,
viev tebe nevidajě!

I,5

Již tak vymyšlený květ

- I Již tak vymyšlený květ
jako ruožě prokvítá.
Kdež ta ruožě prokvítá,
odtud mému srdci svítá.
- II Protož, milá radosti
i mé milé utěšení,
věziž, žeť již od tvé milosti
mé všecko pomýšlenie,
- III ačť sem nesměl pověděti,
ostýdaje se tvé milosti.
Protož, milá, rač věděti,
žeť sem tvouj vždy v uostavnosti.
- IV Mnohokrát lidem k libosti
činím dobrou mysl sobě;
ač mi to na myslí nenie,
tohoť chovám při sobě.
- V Ach, nešťastná žalosti,
bych tě věděl komu dáti!
Již tebe mám přieliš dosti,
ujalas mě k své libosti!
- VI Žalosti, mníš, by moc měla,
že mě vždy chceš umořiti?
Byť jediná paní ráčila,
tať mi to muož zrušiti.
- VII Ale onať snad tomu ráda jest,
že já smutný po ní tůžím.
Dnes to беру na svú vieru,
žeť jí nade všechny slůžím.

I.6

Noci milá

- I V. Noci milá, pročs tak dlúha?
Po mé milé jest mi túha,
že mi s ní nelze mluvíti.
Komu se mám utěšiti?
- II V. Již mé srdce bydlí v strasti,
v smutku, v túžebné žalosti.
To vše činí nebyvanie
u té najmilejší panie.
- III V. Milý Bože, nedaj dlúze
po mé milé býti v túze!
„Brachku milý, nestyšť sobě,
nad jinét' chci přieti tobě.“

- I Jižt veselé vzdávám, smutek já přijímám,
nebt' mi jest rozkázal muoj milostivý pán,
jehož chci poslúchati, rád jejie milosti,
na tom světě živ býti vždy k jejie libosti.
- II Pro mú najmilejší, kterúť já v srdci mám,
pro jejie nevidanie v tesknosti přebývám,
miluje ji věrně viece nežli se sám,
pro ni své srdéčko v túzenie poddávám.
- III Byť mi to Buoh sčestie dal, bych ji mohl vídati,
o své tajné věci rád s ní rozmlúvati,
vuoli srdce svého jí pověděti!
Chciť jejie milosti nad jiné slúžiti.
- IV Ta, jenž v černém chodí, jest má milá paní,
onať svým veselím mé srdéčko raní.
S nít chci v smutku býti, opustě veselé,
s nít chci v tom trvati do vuole té panie.
- V Neb milejí mi s ní smutek, než s jinú veselé,
kterýž jest odjal radost od té krásné panie.
S ní chci v tom trvati rád z její milosti,
jejie tovařiš býti věrný bez proměny.
- VI Až ta krásná paní příme utěšenie,
žalostnému smutku dá odpuštěnie,
takéť mi to zeví smutnému k žalosti;
pro ni vždycky trpím smutek bez radosti.
- VII Ach muoj milý Bože, zžel sě tobě toho,
takého křestánka, žet má smutku mnoho!
Račiž jí obrátiti smutek u veselé,
těžké žalosti zbýti, v radost proměnití.
- VIII Hned bych s dobrú myslí jel k té krásné paní,
neboť sem v dávnosti v jejie rozkázaní.
Nemohloť mi lépe býti, než když sem byl při ní,
anoť mi závidie slúžiti té krásné paní.

I.8

Předobře rozumiem tomu

- I Předobře rozumiem tomu,
kterak mój pán ke mně miení.
V. Proto chci slúžiti z domu,
nechciť býti v jeho smiení.
5 Ro. Poněvažť neráčí dbáti
na svého sluhu věrného,
Ro. musiem službu nerad vzdáti,
chciť mieti pána jiného.
- II V. Vystřiehámť se proti tobě
žeť již nemiením ostatí.
V. Kdyžť já pána optám sobě,
tedyť tě chci požehnati
5 Ro. velmě s velikú žalostí,
nebt bych nerad od tebe.
Ro. I divím se já tvé milosti,
že mě kdy pustíš od sebe.
- III V. A jáť sem vždyckny věrně slúžil,
anoť to platno nic nenie.
V. Čemužť bych já zdarma slúžil,
anoť to platno nic nenie?
5 Ro. Neboť sem nemohl nikdy mieti
od tebe slóvce milého,
Ro. viac mi se nebudeš smieti:
měžž tolik blázna jiného!

